

குமாரத்தமிழ்

யாழ்/நெடுந்தவ

அமரர் உயர்திரு சின்னத்துரை குமாரசாமி அவர்களின்

எண்ணங்களின் வெளியீடு

தமிழ்த் தாய் வணக்கம்
“இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற் றுலகு”

“நன்மை எது, தீமை எது என்பதை ஆய்ந்தறிந்து நன்மைகளை
மேற்கொள்பவர்களே உலகில் பெருமைக்குரியவர்களாவார்கள்”

மண்ணில்
13.01.1930

மாந்தருள்
18.12.2014

யாழ்/நெடுந்தீவு
அமரர் உயர்திரு சின்னத்துரை குமாரசாமி அவர்கள்
(இளைப்பாறிய அதிபர்)

தமிழ் மொழி வாழ்த்து

வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழிய வாழிய வே!

வான மளந்த தனைத்தும் அளந்திடும்
வண்மொழி வாழிய வே!

ஏழ்கடல் வைப்பினுந் தன்மணம் வீசி
இசைகொண்டு வாழிய வே!

எங்கள் தமிழ்மொழி! எங்கள் தமிழ்மொழி!
என்றென்றும் வாழிய வே!

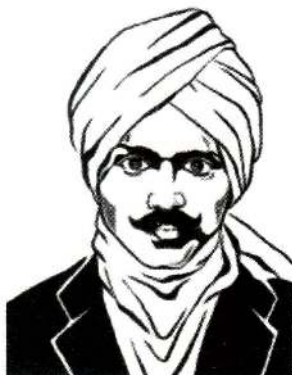
சூழ்கலி நீங்கத் தமிழ்மொழி ஓங்கத்
துலங்குக வையக மே!

தொல்லை வினைதரு தொல்லை யகன்று
சுடர்க தமிழ்நாடே!

வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க தமிழ்மொழி!
வாழ்க தமிழ்மொழி யே!

வானம் அறிந்த தனைத்தும் அறிந்து
வளர்மொழி வாழிய வே!

மகாகவி பாரதியார்

எம் இனிய உறவுகளே!

நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் காலம் எம் பாசத்துக்குரியவர்களை அழைத்துச் செல்கிறது. யுத்தத்தின் கோரம் தூக்கி வீசியெறிந்த எங்கள் தாய்நிலத்து வாசனை, புலத்து வாழ்வுக்குள் சிக்குண்ட போது இனி வரும் காலம் பற்றிய ஏக்கத்திற்கு துணியையும், உறுதுணையையும் தரும் எம் மூத்தவர்கள், தமிழ்மொழி பேரக் குழந்தைகளிடம் பேசும், வாசிக்கும், எழுதும் ஆற்றலோடு வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தின் உந்துசக்திகள்.

எமது குடும்பத்தில் பிள்ளைகளின் தாத்தாவின் இழப்பானது, அவர்களிடமிருந்தான இயற்கையின் பறிப்பாகிப் போனதால் குழந்தை உள்ளங்கள் தாங்க முடியாது துடித்துப் போயினர். குழந்தையைப் போலவே அவர்களோடு கூடியிருந்து நகைச்சுவையாக பேசி மகிழ்ந்து தமிழைக் கற்பிப்பதில், ஆர்வத்தை வளர்ப்பதில் எதிர்கால வாழ்வின் ஏற்றத்திற்காக உந்துசக்தியாயிருந்தவர்.

தமிழ் ஆசானாய், அதிபராய், நெடுந்தீவு, நுவரெலியா, வவுனிக்குளம் ஆகிய இடங்களில் சேவையாற்றியதுடன், வவுனிக்குளம் இரண்டாம் யூனிறில் ஆரம்பப் பாடசாலை ஒன்றின் தேவையை முன்னிறுத்தி செயலாற்றியதன் பயனாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலை வளர்ச்சி யுற்று இன்று “குமாரசாமி வித்தியாலயம்” எனும் பெயருடன் கிராமத்து மக்கள் நினைவுகளில் நீங்காத இடத்தைப் பெற்ற சேவையுள்ளம் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த வாழ்வின் மகிமை.

எங்கள் தாய்மடி எழில்மிகு நெடுந்தீவு மண்ணின் உயிரோட்டமான பிடிமானத்தை தன்னகத்தே தாங்கிய சிறப்பு, தலைமுறைகளிடம் பற்றிக் கொள்வதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தவர்.

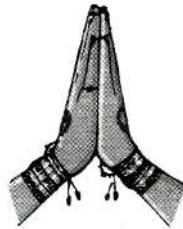
புலம்பெயர் வாழ்வில் “தமிழ் இனம்” என்ற தனித்துவம் பேணப்படுவதன் அவசியத்தின் நோக்குநிலை, புலம்பெயர்ந்து நாம் எந்த நாட்டில் வாழ்ந்தாலும் மனிதன் என்ற வரையறைக்குள் சக மனிதரைப் பார்க்கும் உலக ஒழுங்கில் யதார்த்தம் பயணிக்கவில்லை என்பதுவும், இரண்டாம் தரப்பிரஜைகளாகவே பார்க்கப்படுவோம் என்ற நடைமுறையை புரிந்து கொள்வதனுடாகவே “இனம்” என்ற அடையாளத்தை பேணுவதன்

அவசியம் பார்க்கப்பட வேண்டுமென்ற ஆழமான பார்வையை நோக்கிய பாதையை எமக்குக் காட்டியவர்.

இப்படித்தான் நாம் வாழ வேண்டும் என்ற தமிழ் உணர்வை, மனோதிடத்தை, சமூகப்பற்றை, சக மனிதரை நேசிக்கும் மானுடப்பண்பை தன் வாழ்வில் வாழ்ந்து காட்டிய எங்கள் அன்பானவரின் எண்ணத்தின் வெளிப்பாடாகவே, புலம்பெயர் தமிழ் குழந்தைகட்கு தமிழ் ஆற்றலை, அறிவியலை வளர்த்தெடுக்கும் உங்கள் முயற்சிக்கு உறுதுணையாயிருக்கும் எனும் உறுதியுடன், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட “குமாரத்தமிழ்” பதிப்பை முயன்றிருக்கிறோம்.

எம்மோடு என்றும் வாழும் எங்கள் ஒளியின் ஓராண்டு நினைவேந்தலில், எமக்கு ஆறுதலாய் எம்மோடு கரமிணைத்த அனைவருக்கும் ஆக்கங்களை தெரிவுசெய்வதற்கு ஆலோசனை நல்கியவர்களுக்கும், ஜே. ஆர். பதிப்பகத்தாருக்கும் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

- குடும்பத்தினர்.

உயிர் எழுத்துக்கள் - எழுத்து படம்

அ

அன்னம்

ஆ

ஆலமரம்

இ

இல்லம்

ஈ

ஈழம்

உ

உலகம்

உள

உளஞ்சல்

எ

எட்டு

ஏ

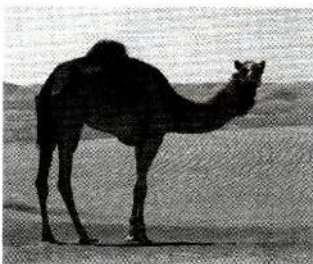
ஏர்

ஐ

ஐவர்

ஓ

ஓட்டகம்

ஓ

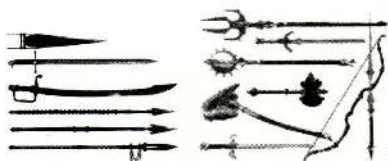
ஓணான்

ஓள

ஓளவையார்

ஃ

எ.:கம்

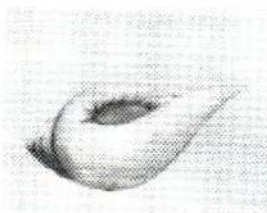
மெய்யெழுத்துக்கள் - எழுத்து படம்

க்

பக்கம்

ங்

சங்கு

க்

அக்க

க்

இஞ்சி

ட்

எட்டு

2

ண்

இரண்டு

10

த்

பத்து

5

ந்

ஐந்து

ப்

தொப்பி

ம்

கம்மல்

ய்

பாய்

ர்

தேர்

ல்

கல்

வ்

செவ்வகம்

ழ்

யாழ்

ள்

தேள்

ற்

பற்கள்

ன்

ஒன்பது

உறவு முறைகள்

அப்பா

அம்மா

அக்கா

அண்ணா

அம்மம்மா

தாத்தா

மாமா

மாமி

தம்பி

தங்கை

அப்பப்பா

அப்பம்மா

சொற்கள் - சொல்லிப்பழகுவோம்

அப்பம்

மாம்பழம்

பலாப்பழம்

பாகற்காய்

பழங்கள்

வட்டம்

நாய்

கப்பல்

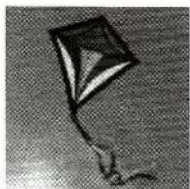
படம்

பந்து

பட்டம்

மரம்

பழம்

பயம்

நகம்

கடம்

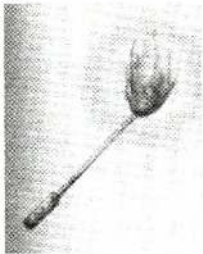

நடனம்

தங்கம்

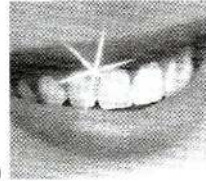
பந்தம்

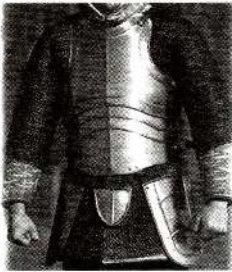
பக்கம்

பறவை

பல்

கவசம்

மலர்

உழவர்

பம்பரம்

பச்சைக் கிளியே!

பச்சைக் கிளியே! வா வா வா
பாலும் சோறும் உண்ண வா
கொச்சி மஞ்சள் பூசுவா!
கொஞ்சி விளை யாடவா,

வட்ட மாயுன் கழுத்திலே
வான வில்லை ஆரமாய்,
இட்ட மன்னர் யாரம்மா?
யான் அறியக் கூறம்மா!

பையப் பையப் பறந்து வா,
பாடிப் பாடிக் களித்து வா,
கையில் வந்தி ருக்க வா,
கணி யருந்த ஓடிவா.

-கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை

சிறுநண்டு.....

சிறுநண்டு மணல்மீது படமொன்று கீறும்
சிலவேளை அதை வந்து கடல் கொண்டுபோகும்
கறிசோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல்மீது இவள்கொண்ட பயமொன்று காணும்

வெறுவான வெளிமீது மழைவந்து சீறும்
வெறிகொண்ட புயல் நின்று கரகங்கள் ஆடும்
எறிகின்ற கடல் என்று மனிதர்கள் அஞ்சார்
எதுவந்த தெனினென்ன அதைவென்று செல்வார்

மகாகவி உருத்திரமூர்த்தி

நாடிப்பயில்வோம்

தேனி ருக்கும் இடத்தினைத்

தேடி மொய்க்கும் வண்டுபோல்

சீனி யுள்ள இடத்தினைத்

தேடி ஊரும் ஏறும்புபோல்

பழம் நிறைந்த சோலையைப்

பார்த்துச் செல்லும் கிளியேபோல்

வளம் நிறைந்த நாட்டிலே

வந்து சேரும் மக்கள்போல்,

பள்ளமான இடத்தினைப்

பார்த்துப் பாயும் வெள்ளம்போல்,

நல்ல நல்ல நூல்களை

நாடி நாமும் பயிலுவோம்

- அழ. வள்ளியப்பா

ஓத்த சொல்

ஊரும் - மெதுவாக நகரும்

நாடி - விரும்பி

நூல் - புத்தகம்

பயில்வோம் - கற்போம்

எதிர்ச்சொல்

நிறைந்த - குறைந்த

வந்து - சென்று

பள்ளம் - மேடு

நல்ல - கெட்ட

தொழிலாளியின் பாடல்

பாடுபடுபவர்க்கே - இந்தப்
பாரிடம் சொந்தமையா!
காடு திருத்தி நல்ல - நாடு
காண்பதவரல்லவோ?

மந்திரம் ஓதுவதால் - எங்கும்
வயல் விளைவதுண்டோ?
தந்திரப் பேச்சாலே - அரிசி
சாதமாயிடுமோ?

கட்டும் ஆடையாகப் - பருத்தி
காய்த்து அளிப்பதுண்டோ?
சட்டி பாணையெல்லாம் - மண்ணில்
தாமே எழுவதுண்டோ?

உழுத பயிர் செய்வோன் - வயிற்றுக்கு
உணவு பற்றாமல்
அழுதழுது நிதம் - நிற்பது
அறியீரோ, ஐயா!

ஆடை நெய்திடுவோன் - போர்க்கும்
ஆடையில்லாமல்
வாடை கொண்டு நிதம் - கிடந்து
வருந்தலாமோ, ஐயா!

வீடு கட்டும் ஒரு - கொத்தன்
விடுதியில்லாமல்
ஆடு மாடுகள் போல் - உலகில்
அலையலாமோ, ஐயா!

கோடிகோடியாக - நீங்கள்
 குவித்திடும் லாபம்
 வாடும் எம் மக்கள் - உண்ணா
 வயிற்றுச் சோறல்லவோ!

மனம் திரியாமல் - காலை
 மாலை எப்பொழுதும்
 குனிந்து வேலை செய்வோர் - கும்பி
 கொதிக்கலாமோ, ஐயா!

வாழ வேண்டுமெனில் தொழில்கள்
 வளர வேண்டுமையா!
 ஏழை என்றொருவன் - உலகில்
 இருக்க லாகாதையா!

- கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை.

3. ஒலியை உச்சரித்தல்

பைம் - பழம்	கல் - கள்
வலைம் - வளம்	மரம் - மறம்
கலைம் - களம்	நீலைம் - நீளம்
குலைம் - குளம்	பனி - பணி
கலை - களை	முறுக்கு - சுருக்கு
மலைம் - மணம்	வால் - வாள்
அவைல் - அவள்	பல்லி - பள்ளி
மலை - மழை	உரி - உறி
புலி - புளி	கரி - கறி
அரி - அறி	விலை - விளை

www.noolaham.org

ன - ண - ந்
 ல - ள - ழ்
 றீ - ணீ - ணீ
 ன் - ண் - ன்
 ல் - ள் - ழ்
 லை - ளை - ழை
 லி - ளி - ழி

தமிழ்ச்செல்வம் ஆக மாட்டாயா?

துன்பம் நேர்கையில் யாழ் எடுத்து நீ
இன்பம் சேர்க்க மாட்டாயா? - எமக்
கின்பம் சேர்க்க மாட்டாயா? - நல்
அன்பிலா நெஞ்சில் தமிழில் பாடி நீ
அல்லல் நீக்க மாட்டாயா? - கண்ணே
அல்லல் நீக்க மாட்டாயா?

வன்பும் எளிமையும் சூழும் நாட்டிலே
வாழ்வின் உணர்வு சேர்க்க - எம்
வாழ்வின் உணர்வு சேர்க்க - நீ
அன்றை நற்றமிழ்க் கூத்தின் முறையினால்
ஆடிக் காட்ட மாட்டாயா? கண்ணே
ஆடிக் காட்ட மாட்டாயா?

அறமிதென்றும் யாம் மறமிதென்றுமே
அறிகிலாத போது - யாம்
அறிகிலாத போது - தமிழ்
இறைவனாரின் திருக்குறளிலே ஒரு சொல்
இயம்பிக் காட்ட மாட்டாயா? - நீ
இயம்பிக் காட்ட மாட்டாயா?

புறம் இதென்றும் நல் அகம் இதென்றுமே
புலவர் கண்ட நூலின் - தமிழ்ப்
புலவர் கண்ட நூலின் - நல்
திறமை காட்டி உனை ஈன்ற எம்உயிர்ச்
செல்வம் ஆகமாட்டாயா? தமிழ்ச்
செல்வம் ஆக மாட்டாயா?

பாரதிதாசன்

பொதுநலம்

ஒரு முனிவரிடம் இரண்டு சீடர்கள் இருந்தனர். இருவரும் பலசாலிகள், புத்திசாலிகள். ஒரு முறை தங்களில் யார் புத்திசாலி என்பதில் இவர்களுக்குச் சண்டை ஏற்பட்டது. விஷயம் முனிவரிடம் வந்தது. அவர் சீடர்களிடம், சீடர்களே! இன்று ஏனோ எனக்கு அதிகமாகப் பசிக்கிறது. சமையல் முடியாத தாமதமாகும். அதோ! இரண்டு பேரும் அதோ அந்த மரத்தில் இருக்கும் பழங்களைப் பறித்து வாருங்கள், என்றார்.

குருவிடம் மிகவும் பணிவாக நடந்து கொள்ளும் அந்த சீடர்கள் மரத்தை நோக்கி ஓடினர். மரத்தை நெருங்க முடியாமல், முள் செடிகள் சுற்றி நின்றன. முதல் சீடன் சற்று பின்னோக்கி வந்தான். பின்னர் முன்னோக்கி வேகமாக ஓடினான். ஒரே தாண்டில் மரத்தை தொட்டான். பழங்களை

முடிந்தளவுக்கு பறித்தான். மீண்டும் ஒரே தாவில் குருவின் முன்னால் வந்து நின்று, பார்த்தீர்களா! கண நேரத்தில் கொண்டு வந்து விட்டேன், என்றான் பெருமையோடு.

இரண்டாமவன் ஒரு அரிவாளை எடுத்து வந்தான். முள் செடிகளை வெட்டி ஒரு பாதை அமைத்தான். அப்போது சில வழிப்போக்கர்கள் களைய்யோடு வந்தனர். அவர்கள் வெட்டப்பட்ட பாதை வழியே சென்று பழங்களைப் பறித்துச் சாப்பிட்டனர். மரத்தடியில் படுத்து இளைப்பாறினர். சீடரும் தேவையான அளவு பழங்களைப் பறித்து வந்தான்.

இப்போது முனிவர் முதல் சீடனிடம், இரண்டாவது சீடன் தான் அதிபுத்திசாலி என்றார். முதலாமவன் கோபப்பட்டான், சுவாமி! இன்னும் போட்டியே வைக்கவில்லை. அதற்குள் அவனை எப்படி சிறந்தவன் என சொன்னீர்கள்? என்றான். முனிவர் அவனிடம், சிஷ்யா! நான் பழம் பறிக்கச் சொன்னதே ஒரு வகை போட்டி தான். நீ மரத்தருகே தாவிக்குதித்து, பழத்தைப் பறித்தது சுயநலத்தையே காட்டுகிறது. ஏனெனில், அதை எனக்கு மட்டுமே தந்தாய். நான் மட்டுமே பலன் அடைந்தேன்.

இரண்டாம் சீடனோ பாதையைச் சீரமைத்ததால், எனக்கு மட்டுமன்றி ஊராருக்கும் இன்னும் பல நாட்கள் பழங்கள் கிடைக்கும். எல்லாருக்கும் எல்லாம் கிடைக்கச் செய்பவனே, அதிபுத்திசாலி, என்றார். இங்கே செயல் ஒன்று தான். ஆனால் செய்த விதத்தில் தான் வித்தியாசம்.

தமிழ் மருந்து

“தாத்தா எனக்கு தமிழ் வருகுதில்லை” தினமும் தாத்தா பேத்திக்கு தமிழ் சொல்லிக்கொடுக்கும் போதெல்லாம் பேத்தி சொல்லுவாள்.

தாத்தாவோ விடுவதாக இல்லை, “நீங்கள் பிரஞ்சு பாடசாலைக்குப் போவதற்கு முன் உங்களுக்கு பிரஞ்சு மொழி தெரியுமா..?” தாத்தா பேத்தியிடம் கேட்டார்.

“இல்லை தாத்தா அங்குதான் சொல்லித் தந்தார்கள்” தாத்தாவின் கேள்விக்குப் பேத்தி பதில் சொன்னாள்.

“பார்த்தியா இப்போ பிரஞ்சு மொழி பேசுகின்றாய், எழுதுகின்றாய், வாசிக்கின்றாய் அல்லவா...? அதே போல் தமிழ்மொழியையும் முயற்சி செய்தால் உன்னால் பேசமுடியும். எனக்கோ வயதாகி விட்டது... எனக்கு வருத்தம் வந்தால் என்ன செய்ய முடியும். அப்பா, அம்மா சதா வேலையென்று வெளியில் சென்று விடுகிறார்கள்” தாத்தா சொன்னார்.

“தாத்தா நான் உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போவேன்...”

“சந்தோஷம்... ஆனால் உனக்கோ தமிழ் தெரியாது... தாத்தா எனக்கோ பிரஞ்சு தெரியாது... எப்படி வைத்தியரிடம் பேசுவது...”

“அது தானே தாத்தா...! எனக்கு தமிழ் தெரிந்தால் உங்களிடம் கேட்டு நான் வைத்தியரிடம் சொல்லலாம்... என்ன செய்யலாம் தாத்தா...? பேத்தி தாத்தாவை வைத்தியரிடம் தான் அழைத்துப் போகும் ஆவலில் கேட்டாள்.

“எனக்கு தமிழ் வருகுதில்லை என்று இனிமேல் சொல்லக் கூடாது” தாத்தா சொன்னார்.

“சரி தாத்தா எனக்கு தமிழ் வரும்” பேத்தி கூறியதும் தாத்தா மகிழ்ச்சியில் சிரித்தார். அன்றிலிருந்து பேத்தி தாத்தாவிடம் ஒழுங்காகத் தமிழ் கற்கத் தொடங்கினாள்.

ஒரு நாள் தாத்தா தலை சுற்றுகிறது என்று படுத்து விட்டார். தாத்தாவை பேத்தி வைத்தியரிடம் அழைத்துச் சென்றாள்.

வைத்தியர் தாத்தாவிடம் “இந்தச் சிறுமிக்கு என்ன வருத்தம்” என்று கேட்டார் பேத்தி உடனே. “எனக்கு ஒரு வருத்தமும் இல்லை. தாத்தாவுக்குத்தான் வருத்தம்” என்று வைத்தியரிடம் கூறினாள்.

வைத்தியர் எல்லா விபரத்தையும் பேத்தி மூலமாகக் கேட்டு, தாத்தாவின் உடல்நிலையை அறிந்து கொண்டார். வைத்தியர் கூறுவதை தாத்தாவுக்கு தமிழில் பேத்தி எடுத்துக் கூறினாள். தாத்தாவுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

வைத்தியர் மிகுந்த ஆச்சரியத்தில் “எப்படி உங்கள் மொழியையும், பிரஞ்சு மொழியையும் சரளமாகப் பேச முடிகின்றது” என்று பேத்தியிடம் கேட்டார்.

“பாடசாலையில் பிரஞ்சு மொழி படிக்கின்றேன். வீட்டில் தாத்தா தமிழ் மொழி சொல்லித் தருகின்றார்” என்று பேத்தி வைத்தியரிடம் கூறினாள்.

உங்கள் நாட்டு எல்லா சிறுவர் சிறுமிகளும் தமிழ் மொழி பேசுவார்களா...? என்று வைத்தியர் கேட்டார்.

“வீட்டிலும் படிக்கலாம், தமிழ் பாடசாலைகள் இருக்கின்றன. அங்கும் தமிழ் சொல்லித் தருகின்றார்கள்” என்று பேத்தி கூறினாள்.

“உங்கள் பேத்தி நல்ல கெட்டிக்காரி” தாத்தாவிடம் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார் வைத்தியர்.

வைத்தியர் கூறியதை பேத்தி தாத்தாவிடம் எடுத்துச் சொன்னாள். தாத்தாவின் உடல் நிலை நலமாய் இருப்பதாகவும், இரத்த அழுத்தம் சாதாரணமாய் இருப்பதாகவும் கூறினாள்.

தாத்தாவிடம் பேத்தி தமிழும், பிரஞ்சும் கதைப்பதும், தன்னை வைத்தியரிடம் கூட்டிப்போனதும், வைத்தியர் பேத்தியைப் பாராட்டியதும் தாத்தாவுக்கு இருந்த இரத்த அழுத்தத்தை சாதாரண நிலைக்கு கொண்டு வந்து விட்டது.

தாத்தா வரும்போது பேத்தியிடம், “எனக்கு இனி எப்பவும் வருத்தம் வராது என்று கூறினார்.

நன்றி - பரிஸ் ஈழநாடு.

பிறருக்கு உதவுதல்

ஒரு கட்டெறும்பு தண்ணீரில்
தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.
மரத்திலிருந்து இதைப் பார்த்த
புறா ஒன்று
மரத்திலிருந்து இலை
ஒன்றைப் பறித்து நீரில்
வீசியது. ஏறும்பும் தத்தித்
தத்தி வந்து அந்த இலையின்
மேல் ஏறிக்கொண்டது. அந்த இலை காற்றில் அசைந்து மெதுவாகக்
கரைப்பக்கம் ஒதுங்கக் கரையில் ஏறி தப்பியது அந்த ஏறும்பு. மற்றொரு
நாள் ஒரு வேடன் அந்த புறாவைக் குறி வைப்பதைப் பார்த்தது அந்த
ஏறும்பு.

ஆனால் புறாவோ இதை அறியாமல் வேறெங்கோ கவனமாக இருந்தது.
அன்று தன்னைக் காப்பாற்றிய புறாவின் உயிரைக் காப்பாற்ற
வேண்டியது தனது கடமையாக எண்ணியது ஏறும்பு. அது விரைந்து
சென்று வேடனின் காலில் நறுக்கென்று கடித்தது. கடியின் வலி தாங்க
முடியாமல் கத்திய வேடனின் குறி தப்பியது. சத்தத்தைக் கேட்டுத்
திரும்பிய புறா தனக்கேற்படவிருந்த ஆபத்தை அறிந்து அந்த இடத்தை
விட்டுப் பறந்தது.

அன்று புறா நமக்கென்ன என்று அலட்சியமாயிருக்காமல் உதவி
செய்ததால்தான் புறாவின் உயிர் தப்பியது. அந்த சிறிய உருவம்
கொண்ட ஏறும்பும் நன்றி மறக்காமல் செயல் பட்டது. எவருக்கும் எந்த
நேரத்திலும் நம்மால் முடிந்த உதவியைச் செய்ய வேண்டும். அதுபோல்
நமக்குச் செய்த நன்றியையும் எந்தக் காலத்திலும் மறக்கக் கூடாது.

அம்மா

அம்மா குடும்பத்துக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார். அப்பா தையல் வேலை செய்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார். அப்பா திடீரென்று நோயாளியாகி விட்டார். வீட்டு வேலைகளை முடித்து வேறு வீடுகளிலும் வேலை செய்து வந்தார்.

அவற்றில் கிடைக்கும் பணத்தில் தான் சமையல் செய்வார்கள். அம்மாவின் உழைப்பெல்லாம் அப்பாவின் மருந்துச் செலவுக்கும், அவனின் படிப்புச் செலவுக்கும் போய்விடும். அதுவும் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டுத்தான், உழைத்து உழைத்து அம்மா நன்றாக இளைத்து விட்டார். வீட்டுக்கு உடுத்திக் கொள்ளும் சேலையில் கூட எத்தனை கிழிசல்கள், ஊசி நூல் கொண்டு தைத்திருக்கிறார். காதில் சிறிய தோடும், மூக்கில் ஒரு முக்குத்தியும் தான். அதையும் விற்கலாம் என்று அம்மா முடிவு செய்திருந்தார். ஆனால் அடுத்த வீட்டு மாமி தான் தடுத்து விட்டார்.

“ஏதாவது அவசர சமயங்களுக்கு அதுதான் கைகொடுக்கும். அதையும் விற்று விடாதே!” என்று மாமி தடுத்ததால் தான் அவைகளை விட்டு வைத்திருக்கிறார். பழைய சேலைதான், அந்த தோடும் மூக்குத்தியும், நெற்றிப்பொட்டிலும் அம்மா அழகாகத் தான் இருக்கிறார். இதில் என்ன பெருமை?... ஒரு நல்ல சேலை அம்மாவிடம் இல்லை, எப்படியாவது ஒரு சேலை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும்!

மாணிக்கம் அண்ணை வயல் கதிர் அறுத்ததற்காகக் தந்த காசு காற்சட்டைக்குள் இருந்தது. இந்த முறை, காசை அம்மாவிடம் கொடுத்து சேலை வாங்கச் சொல்லி அம்மாவிடம் பணத்தைக் கொடுத்து விட்டிருந்தேன். அம்மா எந்த நிறச் சேலை வாங்கியிருப்பார்? ஆவலோடு வீட்டுக்கு வந்தேன். வந்த வேளையில் அம்மா இல்லை. சிறிது நேரத்தில் அம்மா கையில் பையோடு வந்தாள். அம்மா சேலையை எடுத்துக் காட்டுவார் என்று பொறுமையுடன் இருந்தேன்.

அம்மா எனக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தார். என் தலையைக் கோதிக் கொண்டே, பின் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே, கையில் இருந்ததை என்னிடம் கொடுத்தார். பிரித்துப் பார்த்ததும் எனக்குக் கோபம் வந்தது. என் தலையைக் கோதியவாறே அம்மா சொன்னார், “எனக்கு எதற்காக இப்போது சேலை? நீ பள்ளிக்கூடம் போகிற பிள்ளை, அப்பா வெளியே வைத்தியசாலைக்கு செல்ல நல்ல உடுப்பில்லை, அப்பாவுக்கும் உனக்குமாகச் சேட்டுக்கள் வாங்கினேன். மலிவாகப் போட்டிருந்தார்கள் - இது தாய் அன்பு.

பெற்றோர் சொல் கேள்ர்

ஒரு கிராமத்தில், ஆடு மேய்ப்பவர் இருந்தார். வழக்கமாக ஒரு புல்வெளியில் ஆடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. அவருக்குப் புல்லாங்குழல் வாசிப்பது என்றால் அவ்வளவு பிரியம். ஆடுகளை மேய்த்தவாறு மரத்தடியில் இருந்து கண் மூடி, புல்லாங்குழல் வாசிக்க ஆரம்பித்தார்.

அந்த புல்வெளியைச் சுற்றி முள்வேலி போடப்பட்டிருந்தது. வேலியில் அருகே ஓர் ஆட்டுக்குட்டி மேய்ந்து கொண்டிருந்தது.

வேலியில் மறுபுறம் ஒரு ஓநாய் ஒன்று வேட்டைக்கு காத்திருந்தது. ஓநாய் ஆட்டுக்குட்டியைப் பார்த்ததும், எதையோ பார்ப்பது போல பாசாங்கு செய்தது.

அதைப் பார்த்த ஓர் ஆட்டுக்குட்டி. சற்று ஆச்சரியமாக பார்த்தது. ஓநாயை முதல் முறையாக பார்த்ததினால் அதன் நோக்கம் ஆட்டுக்குட்டிக்கு தெரியாமல் “உனக்கு என்ன வேண்டும்” என்று பாசமாகக் கேட்டது.

ஓநாயோ “நண்பா, நண்பா.. நீ பார்க்க மிகவும் அழகாக இருக்கிறாய். இங்கே இளம் புல் எங்கே கிடைக்கும் என்று கேட்டது. இளம்புல் என்றால் எனக்கு ரொம்பப் பிரியம், அதைத் தின்று, தண்ணீர் குடித்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் தெரியுமா? உங்களுக்கெல்லாம் அந்த யோகம் கிடைத்திருக்கிறது! எனக்கு அது கிடைக்கவில்லை” என்றது பாவமாக..

“ஓ...! அப்படியா நீ புல் சாப்பிடுவாயா? நீ மாமிசத்தைத்தான் சாப்பிடுவாய் என்று என் அம்மாவும் அப்பாவும் சொன்னார்களே?” என்ற ஆச்சரியத்துடன் கேட்டது ஆட்டுக்குட்டி.

“இல்ல இல்லை.... அதெல்லாம் சுத்தப் பொய்!” என்றது ஓநாய்.

ஓ அப்படியா “சரி அங்கேயே இருங்கள். நான் வெளியே வந்து மலையின் அந்தப் பக்கம் இளம்புல் இருக்குமிடத்தை காட்டுகிறேன். நாம் இரண்டு பேரும் போய் சந்தோஷமாக அதைச் சாப்பிட்டு விட்டு, நண்பர்களாகச் சுற்றலாம்!” என்ற சொல்லிவிட்டு ஆட்டுக்குட்டி வேலி இடுக்கின் வழியாக நுழைந்து, ஓநாயின் பக்கம் போயிற்று.

ஓநாயின் திட்டம் தெரியாமலும், ஆடு சிநேகத்துடன் சென்றது. ஓநாயின் பக்கம் சென்றதும், அது சட்டென அதன் காலை பிடித்துக் கொண்டது.

ஆடு சத்தமாக கத்தத் தொடங்கியது, ஆடுமேய்ப்பவரும், தாய் ஆடும் சத்தம் வந்த இடத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். ஓநாய் அதற்குள் ஆட்டுக்குட்டியின் கழுத்தை பிடிக்கும் நேரத்தில் அவர்கள் ஓநாயை அடித்து விரட்டிவிட்டார்கள்.

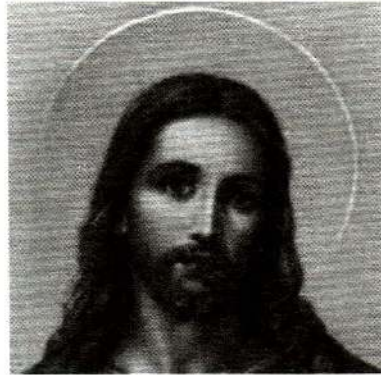
அந்த ஆட்டுக்குட்டிக்குத் தானாகத் தெரியவில்லை, அனுபவம் நிறைந்த அம்மா, அப்பா பேச்சைக் கேட்டிருந்தால், இந்த மாதிரி ஆபத்தில் மாட்டிக்கொள்ளாமல் இருந்திருக்கலாம். மதிப்பு வாய்ந்த தன் உயிரைக் காப்பாற்றிய ஆடுமேய்ப்பவருக்கும், பெற்றோருக்கும் நன்றியோடு நடந்து கொண்டது அந்த ஆட்டுக்குட்டி.

தமிழ் அரிச்சுவடி

ஃ	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஓ	ஔ
க	கா	கி	கீ	கூ	கா	கே	கை	கொ	கோ	கௌ	
ங	ஙா	ஙி	ஙீ	ஙூ	ஙா	ஙே	ஙை	ஙொ	ஙோ	ஙௌ	
ச	சா	சி	சீ	சூ	சா	சே	சை	சொ	சோ	சௌ	
ஞ	ஞா	ஞி	ஞீ	ஞூ	ஞா	ஞே	ஞை	ஞொ	ஞோ	ஞௌ	
ட	டா	டி	டீ	டூ	டா	டே	டை	டொ	டோ	டௌ	
ண	ணா	ணி	ணீ	ணூ	ணா	ணே	ணை	ணொ	ணோ	ணௌ	
த	தா	தி	தீ	தூ	தா	தே	தை	தொ	தோ	தௌ	
ந	நா	நி	நீ	நூ	நா	நே	நை	நொ	நோ	நௌ	
ப	பா	பி	பீ	பூ	பா	பே	பை	பொ	போ	பௌ	
ம்	மா	மி	மீ	மூ	மா	மே	மை	மொ	மோ	மௌ	
ய	யா	யி	யீ	யூ	யா	யே	யை	யொ	யோ	யௌ	
ர்	ரா	ரி	ரீ	ரூ	ரா	ரே	ரை	ரொ	ரோ	ரௌ	
ல்	லா	லி	லீ	லூ	லா	லே	லை	லொ	லோ	லௌ	
வ்	வா	வி	வீ	வூ	வா	வே	வை	வொ	வோ	வௌ	
ழ்	ழா	ழி	ழீ	ழூ	ழா	ழே	ழை	ழொ	ழோ	ழௌ	
ள்	ளா	ளி	ளீ	ளூ	ளா	ளே	ளை	ளொ	ளோ	ளௌ	
ற்	றா	றி	றீ	றூ	றா	றே	றை	றொ	றோ	றௌ	
ன்	னா	னி	னீ	னூ	னா	னே	னை	னொ	னோ	னௌ	

உன்னைப்போல் பிறரையும் நேசி

எருசலேம் பெரிய கோவிலில் பஸ்கா பண்டிகை நடைபெற்றது, வியாழன் இரவு தாம் கைது செய்யப்படக் கூடும் என்று இயேசு எதிர்பார்த்தார். சாதாரணமாக பஸ்கா பெருவிழா காலத்தில், வீடுகளில் பஸ்கா விருந்து நடைபெறும். இயேசுவும் சீடர்களும் தங்கியிருந்த மேல்மாடியில் பஸ்கா விருந்து ஆயத்தமாக இருந்தது.

யூதர்கள் சாப்பாட்டுக்கு முன்பு கைகளையும் பாதங்களையும் கழுவிக்கொள்வர். சாப்பிடுவதற்கு முந்தி பாதங்களை கழுவ வேண்டும் என்பது அவர்கள் மதச்சட்டம் சார்ந்த ஒழுங்கு. பஸ்கா விருந்து ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தது. இயேசு வீட்டுச் சொந்தக்காரரோடு கீழே பேசிக்கொண்டிருந்தார். இயேசு வந்ததும் விருந்து சாப்பிட வேண்டியது தான் பாக்கி. இந்த நேரத்தில், சீடர்களுக்குள் ஒரு சின்ன தகராறு. யூத வழக்கப்படி, விருந்து நடக்கும் போது பிரதான விருந்தாளி ஒருவர் இருப்பார். பிரதான விருந்தாளிக்கு வலது பக்கமும் இடது பக்கமும் அமர்ந்து விருந்து சாப்பிடுபவர்கள், மற்ற விருந்தாளிகளை விட பெரியவர்களாக மதிக்கப்படுவர்.

இயேசு பிரதான விருந்தாளி! இயேசுவுக்கு இடப்பக்கம் யாருக்கு.... இயேசுவின் வலது பக்கம் யாருக்கு அந்த இடத்தில் உட்காரும் தகுதி பெற்ற பெரியவர் யார்? இதில் தான் பிரச்சனை ஆரம்பித்தது.

“நான் தான் வயதில் பெரியவன், எனக்கு தான் வலது பக்கம், “என்றார் பெரியவர் பேதுரு.

“நம்ப கூட்டத்திலேயே நான் தான் கடைக்குட்டி ஆகவே நான்தான், என்றான் எல்லோரிலும் இளையவனாகிய யோவான்.

“நம்ப கூட்டத்தின் பணப் பொறுப்பு என்னிடம்... எனக்குத்தான் முதலிடம் என்றான்”, யூதாஸ்.

இப்படி ஆளுக்கு ஆள் எனக்கு தான் எனக்குத்தான் என்று சொல்ல ஆரம்பித்து ஏதோ அடிதடி நடப்பதுபோல கூச்சல் கேட்டது மேல் அறையில், இயேசு மாடிப்படி ஏறி வந்தார். இவர்கள் போட்ட கூச்சலில் இயேசுவுக்கு விஷயம் விளங்கியது. இயேசு மாடி அறைக்குள் நுழைந்தார். கூச்சலும் குழப்பலும் அடங்கியது. நிசப்தம் நிலவியது. யாரும் எதுவுமே பேசவில்லை. உள் அறைக்குப் போனார். மேலங்கியைக் கழற்றினார். சீடர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். இயேசு என்ன செய்கிறார்? யாருக்குமே தெரியவில்லை என்ன என்று கேட்க யாருக்கும் துணியும் வரவில்லை. அறைக்குள் போன இயேசு திரும்பி வந்தார். ஒரு நீளமான துணி அவர் கையில் இருந்தது. அந்தத் துணியின் ஒரு பகுதியை இடுப்பில் கட்டினார். இன்னொரு பகுதி நீளமாகத் தொங்கியது. தாலமும் தண்ணீரும் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு சென்றார். இரண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு சீடன் அருகேயும் போனார். கீழே குனிந்து மண்டியிட்டு தாலத்தைக் கீழே வைத்து. சீடனின் காலை எடுத்து தாலத்தில் வைத்தார். கூஜாவிலிருந்து தண்ணீர் ஊற்றி பாதங்களைக் கழுவினார். இடுப்பில் கட்டியிருந்த துணியினால் பாதங்களைத் துடைத்தார்.

இப்படி ஒவ்வொருவர் பாதங்களையும் இயேசு கழுவினார். சீடர்கள் வாயடைத்து நின்றனர். காற்றுக் கூட அசையாத மவுனம் நிலவியது. இந்த சீடர்கள்தான், யார் பெரியவன் என்று அவர்களுக்குள்ளே சண்டை போட்டவர்கள், ஆனால் எல்லாருக்கும் பெரியவர் பிரதான விருந்தினரான இயேசு, எல்லார் பாதங்களையும் கழுவுகிறார். இயேசு பேதுருவிடம் வந்தார். இவர் தானே. இயேசுவுக்கு வலதுபக்கம் கேட்டவர்!

இயேசு, பேதுருவின் காலைத் தொட்டவுடன், உடனே காலை பின்னால் இழுத்துக் கொண்டார் பேதுரு. “ஆண்டவரே... குருநாதா அபச்சாரம் அபச்சாரம், ஆண்டவரும் போதகருமாகிய தாங்கள் இந்த அற்பனின் கால்களைத் தொட்டு பாதங்களைக் கழுவுலாமா? நாம் சம்மதிக்க மாட்டேன்,” என்று சொன்ன பேதுருவின் குரல் கம்மிவிட்டது.

இயேசு அமைதியாக திரும்பவும் பேதுருவின் பாதங்களைத் தொட்டு கட்டாயமாக எடுத்து தாலத்தில் வைத்தார். “பேதுரு... உன்னை நான் கழுவ வேண்டும், இல்லையென்றால் உனக்கு என்னுடன் பங்கில்லாமல் போய்விடுமே” என்றார் இயேசு. எல்லாருடைய கால்களையும் இயேசு கழுவி, துடைத்து முடித்தார். தாலத்தையும் ஜாடியையும் எடுத்தக் கொண்டு உள் அறைக்குப் போனார். இடுப்பில் கட்டியிருந்த நீண்ட துணியை எடுத்துக் காயப் போட்டு விட்டு, அவருடைய அங்கியை எடுத்து அணிந்து கொண்டார். திரும்பி விருந்து நடக்கும் அறைக்கு

வந்தார். மவுன முகம் இன்னும் கலையவில்லை! சீடர்கள் பிரமிப்பில் இருந்தனர்.

“என்னை ஆண்டவர் என்கிறீர்கள்... சிலர் போதகர் என்கிறீர்கள் என் செயலைக் கவனித்தீர்களல்லவா?”

“நானே உங்கள் பாதங்களைக் கழுவினேனானால்... நீங்கள் ஒருவர் பாதங்களை ஒருவர் கழுவி வேண்டும்!” இதற்கான மனநிலை உங்களுக்கு இருக்க வேண்டும்!

“என்னைக் குருவாக நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டது உண்மையானால் என்னை முன்மாதிரியாக வைத்து நீங்களும் பிறருக்கு சேவை செய்து வாழுங்கள்,” என்றார்.

சீடர்களின் தலை கவிழ்ந்திருந்தது, அவர்கள் உள்ளம் உயர்ந்திருந்தது. சேவை செய்வதில் முதல் இடம்பெற வேண்டும் என்ற உண்மையை சீடர்கள் கற்றுக்கொண்டனர். இயேசு தன் வாழ்நாள் எல்லாம் பணிவு, தாழ்மை, அன்பு, நேர்மை இவைகளுக்கே முன்னுரிமை கொடுத்தார்.

5. சிறிய சொற்றொடர் அடைய்வு

(எ.எ.) குறி வந்தது.

1. மனது _____
2. சிவம் _____
3. ஸது _____
4. மனது _____
5. தம்பி _____
6. சிவம் _____
7. சிவம் _____
8. சிவம் _____
9. ஸதம் _____
10. மனிதர் _____
11. மனது _____
12. மனிதர் _____
13. மனது _____
14. தாய் _____
15. தாய் _____
16. ஸதம் _____
17. மனது _____
18. மனது _____
19. மனது _____
20. மனிதர் _____
21. மனது _____

எமது பலமும் பலவீனமும்

ஒரு வீட்டில் இரண்டு பூனைகள் நண்பர்களாயிருந்தன... ஆனால் அவைகள் இரண்டுமீ ஒற்றுமையில்லாது அடிக்கடி சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு நாள் அப்பூனைகளுக்கு ஒரு அப்பம் கிடைத்தது.

அவை இரண்டும் அதை சாப்பிட முனைந்தபோது அதை சரிசமமாக பிரிப்பதில் அவைகளுக்குள் பிரச்சனை ஏற்பட்டது.

அதனால் பூனைகள் இரண்டும் யாரிடமாவது சென்று அப்பத்தை சரிசமமாகப் பங்கிட்டு தரச்சொல்லலாம் என எண்ணி வீட்டிற்கு வெளியே வந்தன. அப்போது ஒரு குரங்கு அங்கு வந்தது.

குரங்கிடம் அப்பத்தைக் கொடுத்து அதைச் சமமாகப் பிரித்துத் தரும்படி கேட்டன. குரங்கும் மிக மகிழ்வுடன் அதற்கு சம்மதித்து ஒரு தராசு கொண்டு வந்து, அப்பத்தை இரண்டாக பிரித்து தராசின் ஒவ்வொரு தட்டிலும் ஒவ்வொரு அப்பத்துண்டை வைத்து நிறுத்தது.

அப்போது ஒரு அப்பத்துண்டு சிறிது பெரிதாக இருந்ததினால் அந்தத் துண்டு இருந்த தட்டு சற்று கீழே பதிந்தது. உடனே அந்தக் குரங்கு அந்த அப்பத்துண்டை எடுத்து ஒரு கடி கடித்து சாப்பிட்டு விட்டு மீதியை தட்டில் போட்டது. இப்போது மற்றத்தட்டு கீழே தாழ்ந்தது, அப்போதும் அந்த தட்டில் இருந்த அப்பத்துண்டை எடுத்து சிறிது கடித்துவிட்டு மீண்டும் போட்டது.

இப்படியே மாறி மாறி தட்டுகள் தாழ் ... குரங்கும் மாறி மாறி அப்பத்துண்டுகளை கடித்துச் சாப்பிட்டது.

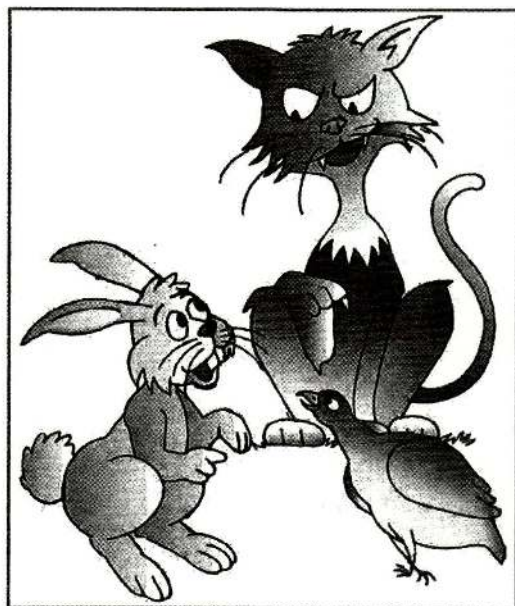
அப்பம் குறைவாகக் கண்ட பூனைகள் இனி நீங்கள் அப்பத்தை பிரிக்க வேண்டாம் நாங்களே பார்த்துக்கொள்கிறோம்” என மீதமுள்ள அப்பத்தை தரும்படி கேட்டன.

ஆனால் குரங்கோ, மீதமிருந்த அப்பம், “நான் இதுவரை செய்த வேலைக்குக் கூலி” என்று சொல்லிவிட்டு அதையும் வாயில் போட்டுக்கொண்டது.

பூனைகள் ஒன்றுக்கொன்று விட்டுக்கொடுத்து ஒற்றுமையாக இருந்திருந்தால் அப்பத்தை சாப்பிட்டு இருக்கலாம். ஒற்றுமையில்லாததால் நஷ்டம் அடைந்தன.

நாமும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து அன்பாக இருந்தால் உள்ளதையும் இழக்காமல் ஒற்றுமையுடனும் இருக்கலாம்.

ஒன்றுபட்டு இருப்போம்

கௌதாரி ஒன்று பெரிய புதரில் பல காலமாக வாழ்ந்து வந்தது. ஒரு நாள், இரை தேடி வெகுதொலைவு புறந்து சென்றது. நெல் வயல் ஒன்றினைக் கண்டது. வயலில் நெற்கதிர்கள் விளைந்திருந்தன.

கௌதாரி, நெல் மணிகளை வயிறு நிறையத் தின்றது. அங்கேயே அது தங்கி விட்டது.

நெடுநாளாகியும் கௌதாரி, புதருக்குத் திரும்பவில்லை, எனவே, கௌதாரியின் புதரில் ஆடுமேய்ப்பவரும் முயல் ஒன்று வாழத் தொடங்கியது.

அறுவடைக்காலம் முடிந்ததும், கௌதாரி தன் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பியது. அங்கு முயல் இருப்பதைப் பார்த்துச் சினம் கொண்டது.

முயலிடம், “இது என் இடம், நீ வெளியே போ” என்று கூறியது. “நான் இந்த இடத்தில் நெடுநாளாக இருக்கிறேன். இந்த இடம் எனக்கே உரியது” என்றது முயல்.

புத்ர் யாருக்கு உரியது என்பதனை முடிவு செய்ய, இரண்டும் நடுவர் ஒருவரைத் தேடிச் சென்றன. அவை வயதான பூனை ஒன்றினைக் கண்டன. அப்பூனை, பசியினால் களைத்துக் கண்முடி உட்கார்ந்து இருந்தது. இவரிடம் கேட்போம், நமக்கு நீதி கிடைக்கும் என்று கௌதாரியும் முயலும் பேசிக் கொண்டன.

இருவரும் பேசிக் கொண்டதனைப் பூனை கேட்டது. அது தனக்கு தேடாமலேயே உணவு கிடைத்து விட்டது என்று மகிழ்ந்தது. கண்களை மூடி மந்திரம் கூறுவதனைப் போல முணு முணுத்தது. இதனைப் பார்த்த கௌதாரிக்கும் முயலுக்கும் பூனையிடம் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. இரண்டும் பூனையின் அருகே சென்று வணக்கம் கூறின. கண் விழித்த பூனை, “நீங்கள் யார்? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டது.

இரண்டும் நடந்ததனைக் கூறி நீதி கேட்டன. வஞ்சக எண்ணம் கொண்ட பூனை, “எனக்கு வயதாகி விட்டது, காது சரியாகக் கேட்கவில்லை சற்று அருகில் வந்து பேசுங்கள்” என்று கூறியது.

கௌதாரியும் முயலும், பூனையின் அருகில் சென்றன. பூனை இரண்டையும் கவ்விப் பிடிக்க முயன்றது. ஆபத்தை உணர்ந்த முயல், அதனிடமிருந்து தப்பி விரைவாக ஓடியது. கௌதாரியும் சட்டெனப் பறந்து தப்பித்தது.

“நல்லவேளை, தப்பிப் பிழைத்தோம், இனிச் சண்டை இல்லாமல் ஒன்றுபட்டு இருப்போம்” என்று அவை இரண்டும் முடிவெடுத்தன.

.....

“தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்

கற்றனைத் தூறும் அறிவு”

தோண்டத் தோண்ட ஊற்றுநீர் கிடைப்பது போலத் தொடர்ந்து
படிக்கப் படிக்க அறிவு பெருகிக்கொண்டே இருக்கும்

.....

ஒற்றுமையே பலம்

அந்தக் காட்டில் புறாக்கூட்டம் ஒன்று வசித்து வந்தது. ஒரு நாள் எதேச்சையாக அந்தப் பக்கம் வந்த பருந்தின் கண்களில் புறாக்கூட்டம் தென்பட்டது. புறாக்களைப் பார்த்த பருந்துவுக்கு எச்சில் ஊறியது. ஏதாவது ஒரு புறா தனியாக வரும், அதை எப்படியாவது தின்று விடலாம் என்று நீண்ட நேரமாக மறைந்து நின்றுது. ஆனால் ஒரு புறா கூட கூடத்தை விட்டு தனியாகப் பரியவில்லை. இரை தேடும்போது கூட ஒன்றாகவே இந்தன. எனவே தந்திரத்தால் மட்டுமே இவைகளை வெல்ல முடியும் என நினைத்தது. அதைச் செயல்படுத்த ஆரம்பித்தது.

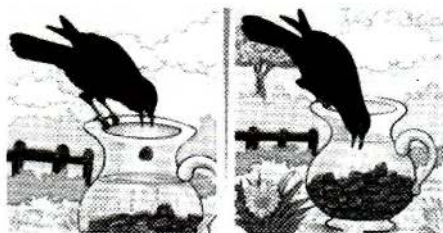
இரை தேடிக்கொண்டிருந்த புறாக்களிடம் சென்று, அழகிய புறாக்களே! நீங்கள் அனைவரும் ஒற்றுமையோடு இருப்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியாக உள்ளது. ஆனால் என்னைப்போல வலிமை வாய்ந்த ஒருவர் உங்களுக்குத் தலைவனாக இருந்தால், யாராலும் உங்களை எதுவும் செய்ய முடியாது” என கனிவோடு கூறியது. பருந்தின் பேச்சில் மயங்கிய புறாக்கள், அதைத் தங்களுடைய தலைவனாக ஏற்றுக்கொண்டன.

அன்று முதல் தினமும் ஒவ்வொரு புறாவாக காணாமல் போய் கொண்டிருந்தன. இதனால் மற்ற புறாக்கள் கவலைப்பட ஆரம்பித்தன. பருந்தும் அவர்களோடு சேர்ந்து கவலைப்படுவதாக நடித்தது. ஆனால் கொஞ்ச நாளிலேயே புறாக்கள் காணாமல் போவதற்குக் காரணம் பருந்து தான் என்பதைக் கண்டு பிடித்து விட்டன. எல்லாப் புறாக்களும் ஒன்று சேர்ந்து அந்தப் பருந்தை அடித்துத் துரத்தின.

கதையின் நீதி: எதிரியைக் கூடவே வைத்துக் கொண்டால், இழப்புகள் மட்டுமே மிஞ்சும்.

புத்தி சாதூரியம்

ஒரு கோடை காலம், பகல் நேரம்,
கொழுத்தும் வெயில்
மக்களையும், பறவைகளையும்
வருத்தியது. தாகம்
எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டது.

பறவைகள் தங்கள் தாகத்தைத்
தீர்க்க தண்ணீர் இன்றி

அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிந்தன.

அவற்றில் ஒரு புத்திசாலி காகமும் இருந்தது. அது தண்ணீருக்காக அலையும் போது ஒரு வீட்டின் வெளியே வாய் குறுகிய குடுவை பாத்திரம் ஒன்றைக் கண்டது.

அங்கே சென்று பார்த்தபோது அப்பாத்திரத்தில் கொஞ்சத் தண்ணீர் இருந்ததைக் கண்டு மகிழ்வுற்றது.

உடனே குடுவையின் விளிம்பில் அமர்ந்து, தன் அலகால் தண்ணீரைக் குடிக்கப்பார்த்தது. ஆனால் அதன் அலகிற்கு தண்ணீர் மட்டத்தை எட்ட முடியவில்லை. அதனால் பாத்திரத்தில் இருந்த நீரை காகத்தால் குடிக்க முடியவில்லை.

கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லையே என காகம் மனம் வருந்தியது. இதை விட்டால் வேறு இடத்தில் தண்ணீர் கிடைக்கவும் மாட்டாது என எண்ணி அதனை எப்படியாவது குடிக்க வேண்டுமென சுற்றுமுற்றும் பார்த்து யோசனை செய்தது. பக்கத்தில் சிறு சிறு கூழாங்கற்கள் கொட்டிக் கிடந்தன. உடனே அதற்கு ஒரு யுக்தி தோன்றியது. ஒவ்வொரு கூழாங்கற்களாக எடுத்து, அதை அந்தக் குடுவையில் போட்டது.

கூழாங்கற்கள் விழ, விழ தண்ணீரின் நீர் மட்டம் உயரத் தொடங்கியது. ஒரு கட்டத்தில் குடுவையின் வாயருகே தண்ணீர் வந்து விட்டது.

உடன், அந்தக் காகம் தண்ணீரில் தன் அலகை வைத்து, தாகம் தீர தண்ணீர் அருந்தி மகிழ்ந்தது.

எந்தப் பிரச்சினையாயினும் அதற்கு ஒரு தீர்வு உண்டு. நமது புத்தியை பயன்படுத்தி, யோசித்து, தீர்வு கண்டால் பிரச்சினை தீர்ந்து மகிழ்ச்சி ஏற்படும்.

விட்டுக்கொடு விருப்பத்துடன்

அடர்ந்த காட்டில் குளம் ஒன்று இருந்தது. அதில் தண்ணீர் குடிப்பதற்குச் சிறுத்தை ஒன்று வந்தது. அப்போது, காட்டெருமை ஒன்றும் அங்கே வந்தது. காட்டெருமையைக் கண்ட சிறுத்தை, பேரொலி எழுப்பி “நான் தான் முதலில் தண்ணீர் குடிப்பேன்” என்றது. இதனைக் கேட்டுக் காட்டெருமை அஞ்சவில்லை. சிறுத்தைக்கும் காட்டெருமைக்கும் இடையே வாய்ச்சண்டை வளர்ந்தது.

இவற்றின் சண்டையைக் கேட்டு, வானில் பறந்து கொண்டிருந்த கழுக்குகள் கூடின, தலைவனான கழுகு மற்றக் கழுக்குகளிடம், “இவற்றுக்கு இடையே இன்றும் சற்று நேரத்தில் பெருஞ்சண்டை மூளப் போகிறது. இறுதியில் யார் வெற்றி பெற்றாலும் நமக்குக் கவலை இல்லை. ஏனென்றால் தோற்ற விலங்கு நமக்கு நல்ல உணவாகும்” என்றது.

கமுகுகளின் பேச்சினைக் கவனிக்காத சிறுத்தையும் காட்டெருமையும் சண்டையில் இறங்கின. அவை ஒன்றையொன்று கடுமையாகத் தாக்கிக் கொண்டன. வெற்றி, தோல்வி என்ற பேச்சுக்கே இடமின்றிச் சண்டையிட்டன.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, அவை இரண்டும் தற்செயலாகக் கமுகுக் கூட்டத்தைக் கவனித்தன. அவை கமுகுகளின் எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்டன. காட்டெருமை, சிறுத்தையிடம், “இதோ நம்மில் யார் இறந்தாலும் தின்னுவதற்காகவே காத்திருக்கும் கமுகுக் கூட்டத்தைப் பார்” என்றது.

இதனைக் கேட்ட சிறுத்தை “உண்மைதான்! நமக்குள் ஆயிரம்தான் பகை இருந்தாலும் எதிரிக்குச் சிறிதும் இடம் கொடுத்துவிடக் கூடாது” என்று கூறியது. “மாற்றானுக்கு இடம் கொடேல்” என அறிஞர்களும் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, “இன்று முதல், நாம் இருவரும் நண்பர்கள்” எனக் காட்டெருமை கூறியது. இரண்டும் விட்டுக்கொடுத்து நீரைக் குடித்தன. ஒற்றுமையாகச் சேர்ந்து சென்றன. கமுகுகள் ஏமாற்றும் அடைந்தன.

“கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு

மாடல்ல மற்றை யவை”

கல்வி ஒன்றே அழிவற்ற செல்வமாகும். அதற்கொப்பான சிறந்த

செல்வம் வேறு எதுவும் இல்லை

கூட்டுக் குடும்பம்

குமரன் என்னும் ஏழைச் சிறுவன் இருந்தான். அவன் படிப்பில் கெட்டிக்காரனாக இருந்தான். கல்லூரி விளையாட்டுப் போட்டி, பேச்சுப் போட்டி எல்லாவற்றிலும் சிறந்து விளங்கினான். இது மற்றச் சிறுவர்களுக்குப் பொறாமையாக இருந்தது. அவனை தாம் வெற்றி பெற முடியாமல் கவலைப்பட்டனர்.

கல்லூரி விட்டதும் குமரன் வீட்டுக்குச் சென்று விடுவான். எங்கேயாவது மாலை நேர வகுப்புக்குச் செல்லுகிறான் என்று அவன் நண்பர்கள் நினைத்தனர். சிறிது நேரம் சேர்ந்து விளையாட அவர்கள் கூப்பிட்டால் கூடக் குமரன் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டான். படம் பார்ப்பதற்கோ அல்லது வேறு களியாட்டங்களுக்கோ அவர்கள் தாங்கள் அழைத்துச் செல்கிறோம் என்று கூறினாலும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டான். இது நண்பர்களுக்குக் கோபமாக இருந்தது.

அன்று சனிக்கிழமை கல்லூரி விடுமுறை. இன்றாவது எங்கேயாவது சென்று வரலாம், வா என்று நெருங்கிப் பழகும் நண்பனான கண்ணன் கேட்டான். தனக்கு வேறு வேலையிருப்பதாகக் கூறி விட்டான் குமரன். இவனென்ன வீட்டிலேயே இருந்து படித்துக் கொள்கிறானா? அவனுடைய குடும்பம் தான் ஏழைக்குடும்பமாயிற்றே! என்று நண்பர்கள் நினைத்தனர். அவனைச் சோதித்துப் பார்க்கவும் எண்ணினார்கள்.

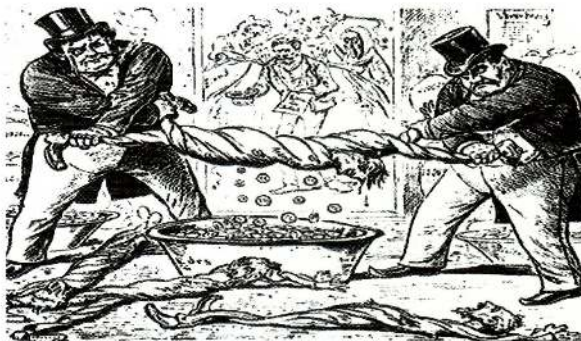
அவனுக்குத் தெரியாமலே அவனுக்குப் பின்னால் சென்றனர். வீட்டுக்குச் சென்ற குமரன் நோயாளியான தாயாருக்கு உதவி செய்தான். வீட்டைத் துப்பரவு செய்தான். உடுப்புகளைத் துவைத்துக் கொடுத்தான். கடைக்குச் சென்று சாமான்கள் வாங்கி வந்தான். பின் சகோதரர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தான். இவைகளை எல்லாம் செய்து கொண்டு குமரன் எப்படி வகுப்பிலும் கெட்டிக்காரனாக இருக்கிறான் என்று நண்பர்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவனிடமே கேட்டு விட எண்ணினார்கள். திங்கள் கிழமை வந்தது. கண்ணனதும் மற்றச் சினேகிதர்களும் அவனிடம் கேட்டனர். குமரன் அவர்களைப் பார்த்து அப்பாவின் சம்பளம் எங்கள் குடும்பத்திற்குப் போதாது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே! அப்பா வேலை விட்டு வருமபோது பொம்மை தைக்கும் கடையில் இருந்து துணிகள் வாங்கி வருவார். நானும் தங்கை மீனாவும் சேர்ந்து பொம்மைகள் செய்வோம். அந்த வருமானத்தில் தான் குடும்பம் வாழ்கிறது. அப்பாவின் சம்பளம் வீட்டு வாடகைக்கும், அம்மாவின் வைத்தியத்திற்குமே போதுமானது. அதனால்தான் நீங்கள் கூப்பிடும் போதெல்லாம் மறுத்து விடுகிறேன். என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் என்றான்.

நண்பர்கள் கண் கலங்கினார்கள். ஆனாலும் கண்ணன் குமரனைப் பார்த்து “கேட்கிறேன் என்று குறை நினைக்காதே, எப்படிப் படிக்கிறாய்?” என்று கேட்டான். வகுப்பில் படிப்பதை வீட்டுக்குச் சென்றதும் படித்து விடுகிறேன், வகுப்பில் தரும் வீட்டு வேலைகளையும் வீட்டுக்குப் போனவுடன் செய்து விடுகிறேன். அதனால் முதல் மாணவனாக இருக்கிறேன். தேவையற்ற பொழுதுபோக்குகளில் கவனத்தைச் செலுத்தாமல் படிப்பில் கவனத்தைச் செலுத்தினால் நீங்களும் கெட்டிக்காரராக இருக்கலாம் அல்லவா? என்றான்.

நண்பர்களும் உண்மையை உணர்ந்தனர். வீணாகப் பொழுதைக் கழிக்காமல் நேரம் கிடைக்கும், வேளையில் குமரனுக்குப் பொம்மைகள் செய்து கொடுத்து உதவினர். ஒன்றாகச் சேர்ந்து படித்து வந்தனர். கல்லூரியிலும் கெட்டிக்காரர் என்று பெயரெடுத்தார்கள். வீணான பொழுதுகளை நீங்களும் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொழுதுபோக்காகக் மாற்றிக்கொள்ளலாம் அல்லவா?

முதலாளியும் தொழிலாளியும்

முதலாளி தனது நண்பருடன் தொழிற்சாலைக்குள் சுற்றி வந்தார். வழியில் ஒரு எந்திரத்தின் முன் நின்றுகொண்டிருந்த தொழிலாளியை நெருங்கி ஏதோ சொன்னவர் மறுபடியும் நண்பருடன் இணைந்து நடக்கலானார்.

“அந்த தொழிலாளிகிட்ட என்ன சொன்னாய்?” என்று கேட்டார் நண்பர்.

“வேலையை வேகமாக செய்யணும்னு சொன்னேன்.” சொன்னார் முதலாளி.

“அவருக்கு எவ்வளவு சம்பளம் தர்ற?” கேட்டார் நண்பர்.

“மாசம் ஆறாயிரம் ரூபாய் தர்றேன்.” சொன்னார் முதலாளி.

“அப்படினா மாசம் முப்பதாயிரம் ரூபாய் மதிப்புள்ள பொருள்களை அவரு செஞ்சுகொடுக்கிறாரு. ஆனா அவரு செய்ற வேலைக்கு நீ அவருக்கு நல்ல சம்பளம் கொடுக்கிறதக்கு பதிலா, “வேகமா வேலை செய்யணும்” னு நீ தினமும் சொல்றதுக்காக அவருதான் உனக்கு மாசம் இருபத்து நாலாயிரம் ரூபாய் கொடுக்கிறாரு, இல்லையா? கேட்டார் நண்பர்.

“ம்... என்று சொன்ன முதலாளி உடனே சுதாரித்துக்கொண்டு, ஆனால் இந்த இயந்திரமெல்லாம் என்னுடையதுதானே,” என்றார்.

“இந்த இயந்திரங்களை நீ எப்படி வாங்கினாய்?, கேட்டார் நண்பர்.

“பொருட்களை விற்று அதிலே கிடைத்த பணத்திலேதான் வாங்கினேன்” சொன்னார் முதலாளி.

“அந்தப் பொருள்களைச் செய்தது யார்?” கேட்டார் நண்பர்.

இப்போது முதலாளி சொன்ன பதில்: “வாயை மூடிட்டு வா.. அவன் காதிலே விழப்போவது...”

சின்ன வயதிலே

அது வசந்த காலம், மரத்தில் குருவி ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் அதைப் பிடிக்க எண்ணினார்கள். அவர்களில் ஒரு சிறுவன் மெல்ல மரத்தில் ஏறிக் குருவியைப் பிடித்துக் கொண்டான். அப்பொழுதில் இருந்தே குருவி பிடிப்பது அவனுக்குரிய விருப்பப்பட்ட விளையாட்டாகி விட்டது.

பறவைகளை வளர்க்க விரும்பும் சிறுவர்கள் அவன் மூலமாகத் தங்கள் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து வந்தனர். பறவைகளைப் பிடிப்பதையோ, அல்லது குஞ்சுகளைப் பிடிப்பதையோ அவன் வேதனையாக எண்ணியதில்லை. பிரிந்து அவை கஷ்டப்படுவதையே அவன் பொருட்படுத்துவதில்லை. அவனைப் பொறுத்தவரை அது அவனது பொழுதுபோக்கு அவ்வளவே.

ஒரு நாள் பறவை பிடிக்கச் சென்றபோது, அழகிய பறவையைக் கண்டான். அதைத் தான் வைத்திருக்கவும் நினைத்தான் அதற்காகக் கூண்டு ஒன்றை வாங்கினான். அப்பறவையைப் பிடித்துக் கூண்டில்

அடைத்துக் கொண்டான். அதைத் தானே வைத்துக் கொண்டான். ஒரு நாள் சிறுவன் தன் நண்பர்களுடன் விளையாடச் சென்றான். கூண்டுப்பறவைக்கு உணவு வைக்க மறந்து விட்டான். அவன் வீட்டுக்கு வந்தபோது பறவை இறந்து விட்டது.

அவன் மிகவும் வேதனைப்பட்டான். அவனது வீட்டுப் பெரியவர்கள் அவனைக் கடிந்து கொண்டனர். அவனுக்கு அழகை அழகையாக வந்தது. வேதனையோடு “இனி நான் எந்தப் பறவையையும் நான் பிடிக்கவோ, கூண்டில் அடைக்கவோ மாட்டேன்.” என்று உறுதியாகக் கூறினான். அன்று முதல் அவன் பறவைகளைக் பிடிப்பதையே விட்டுவிட்டான்.

அது மட்டுமா! வீதிகளில் கூண்டுப் பறவைகளை விற்பனை செய்பவர்களைக் கண்டால், அவர்களிடம் விலைக்கு வாங்கி விடுதலை செய்து வந்தான். சிறுவன் பெரியவனானார். நாட்டின் சக்கவர்த்தி கூண்டுப் பறவைகளைப் போல மக்களை நடத்தி வருவதைக் கண்டு வேதனைப்பட்டார். மக்களைத் தன் கருத்துக்கள் மூலம் விளிப்படையைச் செய்து, சக்கரவர்த்தியின் கொடுங்கோல் ஆட்சியில் இருந்து காப்பாற்றினார்.

அவர் யார் என்று நினைக்கிறீர்கள்? உலகம் போற்றும் மக்கள் தலைவன் லெனின் தான்.

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

எந்தவொரு பொருள் குறித்து எவர் எதைச்சொன்னாலும் அதை அப்பிடியே நம்பி

ஏற்றுக்கொள்ளாமல் உண்மை எது என்பதை ஆராய்ந்து தெளிவதுதான் அறிவுடமையாகும்

குழந்தைகளுக்கு “சேசுவேரா” எழுதிய கடிதம்

அன்புள்ள ஹில்ல்டா, அலெய்டா, காமிலா, சிலியா, ஏர்னஸ்டோ ஆகியோருக்கு என்னைப் பற்றி உங்களுக்கு அதிகம் நினைவிருக்காது. உங்கள் தந்தை தனது நம்பிக்கைகளுக்கு உண்மையாக செயல்படுகிறவர். தனது தத்துவத்திற்கு விசுவாசமானவர்.

நீங்கள் நல்ல புரட்சிக்காரர்களாக வர வேண்டும். கஷ்டப்பட்டு படிக்க வேண்டும். தொழில் நுட்ப ஞானம் பெற வேண்டும்.

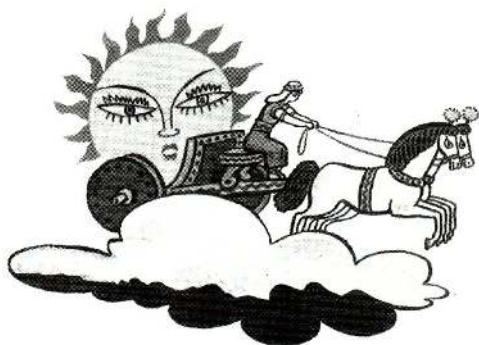
அறிவுதான் இயற்கையை நமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வரும். தனிப்பட்ட முறையில் நாம் முக்கியமல்ல. புரட்சி ஒன்றே முக்கியமானது.

“ எல்லாவற்றையும் விட, எப்போதும் உலகத்தில் எங்கும் யாருக்காவது நடக்கின்ற கொடுமைகளுக்கு வருத்தப்படுபவர்களாக இருங்கள். ”

குழந்தைகளே விடை கொடுங்கள், மீண்டும் உங்களை நான் காண்பேன் என நம்புகிறேன்.

அன்பு முத்தங்களும் அரவணைப்பும்,

சூரியன் ஏன் உதயமாகிறது, மறைகிறது?

சூரியன் இல்லாமல் நம்மால் வாழ முடியுமா? நிச்சயமாக முடியாது.

சூரியன் பூமிக்கு ஒளியையும் வெப்பத்தையும் தருகிறது. சூரிய வெப்ப மின்றி தாவர விதைகள் முளைக்காது. மரங்களில் இலைகள் துளிர் விடாது. வயல்களில் விளைச்சல் இருக்காது. பறவைகள் விலங்குகள்,

பூச்சிகள் சூரிய ஒளியைக் கண்டு மகிழ்கின்றன. நமக்கும் சூரிய ஒளி மிக அவசியம்.

சூரியன் இல்லாவிடில் இருட்டாக, குளிராக, வசதியின்றி இருக்கும், உயிருள்ள எல்லாம் இரவில் ஒழிந்து கொண்டு கண்ணையருகின்றன. குளிரையும் இருட்டையும் தாங்கிக் கொள்ள முயல்கின்றன. சூரியன் உதித்தெழுந்ததும் இயற்கை முழுவதுமே உயிர் பெற்று எழுகிறது.

சூரியன்தான் பூமியில் வாழ்க்கையின் மூல உற்றுறாகும். இது எல்லோருக்கும் தேவையானது. எனவே தான் நீண்ட நெடுங்காலமாகவே மனிதர்கள் சூரியனுக்குத் தலை வணங்கினர். இது தரும் வெப்பத்திற்காக நன்றி தெரிவித்தனர். இது காலை தோறும் உதிப்பதை வரவேற்றனர்.

சரி, உண்மையில் சூரியன் எப்படி பயணம் செய்கிறது? அது ஏன் எப்போதும் வானத்தில் ஒரே இடத்தில் நிற்காமல் உதித்தெழுந்து பின் மறைகிறது?

ஒரு நாள் மாலையில் நீங்கள் ராட்டினத்தில் சுற்றியபோது உங்களருகே ஒரு விளக்குக் கம்பம் இருந்தது நினைவில் இருக்கிறதா? முதலில் ராட்டினத்திற்குப் பின்னிருந்து தெரியும் விளக்கு நம்மைக் கடந்து சென்று பின் ராட்டினத்தின் பின் மறையும். சிறிது நேரத்திற்கு விளக்கே தெரியாமல் ஒரே இருட்டாக இருக்கும். பின் அது மீண்டும் தோன்றி, நம்மைக் கடந்து சென்று நமக்கு ஒளி வழங்கி மீண்டும் மறையும்.

ஆனால் உண்மையில் விளக்கு அசைவின்றி அது இருந்த இடத்திலேயே அல்லவா இருக்கிறது. ராட்டினம்தான் சுற்றி முதலில் அதை நம்மிடமிருந்து மறைக்கிறது. பின் வெளிச்சத்தைக் காட்டுகிறது.

பூமியிலுள்ள மனிதர்களின் விஷயத்திலும் இப்படித்தான். பூமி உருண்டையானது விண்வெளியில் சூரியனைச் சுற்றி வெறுமனே பறக்க மட்டுமில்லை. அது பறக்கும் அதே நேரத்தில் ராட்டினத்தைப் போல் சுற்றவும் செய்கிறது. சிறிது நேரம் நம்மை சூரியனிடமிருந்து மறைக்கிறது. பின் சூரிய ஒளி நம் மீது படும்படி செய்கிறது.

நமக்கோ பூமி ஒரே இடத்தில் இருப்பதாயும் நம்மைச் சுற்றி சூரியன் சுழல்வதாயும் படுகிறது.

நமக்கு இப்படித் தெரியக் காரணம் பூமி உருண்டை மிகப் பெரியது. “பிரமாண்டமானது” எனவே இவ்வளவு பெரிய ஒரு உருண்டையால் பம்பரம் போல் வேகமாகச் சுற்ற முடியாது. இது மெதுவாக. உரசல் ஒலியின்றி அசைவின்றி மென்மையாகத் திரும்புகிறது.

பூமி உருண்டை தன் அச்சை சுற்றி ஒரு முறை சுற்ற ஒரு நாளாகும். எனவேதான் பூமி சுற்றுவதை நம்மால் உணர முடியவில்லை.

ஒரு பெரிய கப்பலில் கடலில் பயணம் செய்யும்போது அது திரும்புவது நமக்குத் தெரியாது.

கரை தெரிந்தால், கரையோடு ஒப்பிட்டு கப்பல் திரும்புவதை உணரலாம். கரை தெரியாவிடில் என்ன செய்வது? கப்பல் ஒரு திறந்த கடல் பரப்பில் பயணம் செய்தால் என்ன செய்வது? அப்போது சூரியனோடு ஒப்பிட்டால்தான் கப்பல் திரும்புவது தெரியும். உதாரணமாக நீங்கள் கப்பலில் நிழலான பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கின்றீர்கள். திடீரென உங்கள் மீது சூரிய ஒளி படுகிறது. அப்படியெனில் நீங்கள் உட்கார்ந்துள்ள பகுதி சூரியனை நோக்கித் திரும்பியுள்ளது என்று பொருள்.

பூமியுருண்டையின் விஷயத்திலும் இப்படித்தான். வீட்டின் பின்னிருந்தோ அல்லது மலையின் பின்னிருந்தோ சூரியன் உதிப்பதைக் கவனமாகப் பாருங்கள். சூரியன் மெதுவாக வானத்தில் நகருவது தெரியும். ஆனால் உண்மையில் சூரிய ஒளிக் கற்றைகளின் முன் நம் பூமிதான் ஒரு பெரிய கப்பலைப் போல் மெதுவாகக் திரும்புகிறது.

பூமியின் எந்தப் பாதி சூரியனைப் பார்த்தவாறு உள்ளதோ அங்கே மட்டும்தான் சூரிய ஒளி விடுகிறது. மறு பாதியில்

அந்நேரம் இருட்டாயிருக்கும். அங்கே இரவு, பின் பூமி உருண்டை வட்டமாகச் சுற்றும்பொது பகலிருந்து இடத்தில் இரவும் இரவிருந்த இடத்தில் பகலும் வருகிறது.

பூமி சூரியனைச் சுற்றி வர நீண்ட காலமாகும், ஒரு முறை இவ்வாறு சுற்றி வர ஒரு வருடமாகும். இந்த நேரத்தில் இது 365 தடவைகள் தன்னைத் தானே சுற்றி வருகிறது. எனவே தான் ஒரு ஆண்டில் 365 பகல்களும் 365 இரவுகளும் உள்ளன.

சூரியனைப் போன்றே சந்திரனும் அன்றாடம் உதித்து, மறைகிறது. நீங்கள் நட்சத்திரங்களைக் கூர்ந்து கவனித்தால் நட்சத்திர வானம் முழுவதும் மிக மிக மெதுவாகச் சுற்றுவதைப் போலிருக்கும். ஏதாவதொரு பிரகாசமான நட்சத்திரத்தைப் பாருங்கள். இப்போது அது ஓரிடத்தில் உள்ளது. ஒரு மணி நேரத்தில் அது கணிசமாக அசைந்திருக்கும், நாளை ஒரு முழுச்சுற்றை முடித்த பின் அது மீண்டும் பழைய இடத்திலேயே இருக்கும்.

பூமி எப்போதும் மெதுவாகச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதால்தான் இது இப்படி நடக்கிறது. நாம் இந்தப் பிரம்மாண்டமான ராட்டினத்தில் அமர்ந்து இதனோடு சேர்ந்து சுற்றுகிறோம். நம்மைச் சுற்றி உலகம் முழுவதும் விண்வெளி முழுவதும் சுற்றுவது போல் நமக்குப் படுகிறது.

ராட்டினத்தின் உச்சியில், அதன் கூரையில், அதாவது வழக்கமாக சிறு கொடியிருக்கும் இடத்தில் நீங்கள் உட்கார்ந்துள்ளதாக வைத்துக் கொள்வோம். ராட்டினம் சுற்றுகிறது. நீங்கள் தலையைத் தூக்கி வானத்தைப் பார்க்கின்றீர்கள். நம்மைச் சுற்றி வீடுகளும் மரங்களும் ஓடுகின்றன. நம் தலை மீது நேராக உள்ள வானம் ஒரே இடத்தில் உள்ளது, இங்கே “ஆணி” அடிக்கப்பட்டுள்ளதைப் போலும் மற்றவையெல்லாம் அட்டையில் வரையப்பட்டள்ளதைப் போன்றும் இந்த “ஆணியில்” அட்டை சுற்றுவதைப் போன்றும் உள்ளது.

பூமியின் துருவம் ராட்டினத்தின் கூரையைப் போன்றது. நாம் துருவத்தில் நின்றால் நேரடியாக நம் தலைக்கு மேல் துருவ நட்சத்திரம் இருக்கும். இதைப் பற்றி நாம் பேசியுள்ளோமே நினைவில் இருக்கிறதா? இதுதான் “ஆணி”.

பூமி உருண்டை மெதுவாகச் சுற்றுகிறது, நம் மேலுள்ள வானம் பூராவும் ஏதோ நம்மை நோக்கிச் சுற்றுவதைப் போலுள்ளது. துருவ நட்சத்திரமோ ஒரேயிடத்தில் நிற்கிறது.

துருவத்திலிருந்து நாம் பூமத்திய ரேகைக்குச் சென்றால் நட்சத்திர வானம் முற்றிலும் வேறு விதமாகக் காட்சி தரும். அங்கிருந்து பார்க்கும்

போது வட துருவம் உள்ள திசையில் துருவ நட்சத்திரம் அசைவின்றி தொடுவானத்தில் இருப்பதாகக் தெரிகிறது. பூமத்திய ரேகையில் நின்று கிழக்கே பார்த்தால் நட்சத்திர வானமானது ஒரு பெரிய நாடக மன்றத்திரையைப் போல் பிரமாண்டமாக மேலே செல்லும் மேற்கேயும் நடத்திரங்கள் அதே போன்ற செங்குத்தாக தொடுவானத்திற்கு இறங்கும்.

சூரியனும் சந்திரனும் பூமத்திய ரேகையில் எப்படி மறைகின்றன என்று பார்ப்பது சுவாரஸ்யமானது. நட்சத்திரங்களைப் போன்றே இவையும் செங்குத்தாக கீழிறங்கும். யாரோ இவற்றை நூலில் கட்டி தொடுவானத்தின் பின் இழுப்பதைப் போலிருக்கும்.

நாம் துருவத்திலோ பூமத்திய ரேகையிலோ வாழவில்லை. நாம் நடுவில் வாழுகிறோம். எனவே தான் துருவ நட்சத்திரமானது நம் தலைக்கு மேலாகத் தெரியாமல் சற்றுக் கீழாகத் தெரிகிறது.

எனவே தான் நாம் வாழுமிடங்களில் சூரியனும் சந்திரனும் மலை மீது ஏறுவதைப் போல் சாய்வாக உதித்தெழும்புகின்றன. அதே போன்ற “மலை மீதிருந்து உருண்டு” மறைகின்றன.

இவையெல்லாம் நடைபெறக் காரணம் பூமி உருண்டை வடிவமானது. இந்த உருண்டை சுற்றுகிறது.

நன்றி - ‘தொலைநோக்கி செல்லும் கதை’ பாவெல் குலுஷனாங்ஸேவ்

“பெருமை யுடையவர் ஆற்றுவார் ஆற்றின்

அருமை யுடைய செயல்”

அரிய செயல்களை அவற்றுக்கு உரிய முறையான வழியில் செய்து முடிக்கும்

திறமையுடையவர்கள் பெருமைக்குரியவராவார்கள்

இவர் எங்கள் செல்லத் தாத்தா

தமிழ்மொழி

எங்களிற்கு கற்பித்தவர்

எங்களை கல்வியில் ஊக்குவித்து சிறப்பித்தவர்

வாழ்வின் உயர்ச்சிக்கு

ஆலோசனைகளையும், அரவணைப்பையும் நல்கியவர்

எங்கள் வாழ்வின் ஒளியாய் பிரகாசிக்கும்

தாத்தாவின் நினைவுகளோடு,

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணோம்”

வாழ்க தமிழ்மொழி! வாழ்க தமிழ்மொழி! வாழிய வாழியவே!

